

της ιδιότητά τοῦθ' ὅπερ εἶχεν ἀρχίσει πολὺ πρότερον νὰ γίνεταί εἰς τοὺς ἐντεῦθεν τοῦ Ἰστρου λαοῦς.

Ὅλοι οὗτοι οἱ λαοὶ, οἱ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων δηλονότι κρατούμενοι, ὀνομάζονται κοινῶ ὀνόματι Βλάχοι. Ἡ ἀρχὴ ὁμοῦ τοῦ ὀνόματος τούτου ἐγένετο εἰς τοὺς Δάκους, ἔπειτα δὲ μετεδόθη καὶ εἰς τοὺς ἐντεῦθεν τοῦ Ἰστρου λαοῦς. Τοὺς ὀνόμασαν δὲ οὕτως οἱ ἐν τῇ Τρανσυλβανίᾳ κατοικοῦντες Γερμανοὶ, (ὡς ἔκριεν ἀνὴρ φιλολόγος καὶ σοφὸς πρὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν),¹ οἵτινες διὰ τὴν Ῥωμαϊζούσαν γλῶσσάν των ὑπελάμβανον αὐτοὺς Ἰταλοῦς. Τούτους δὲ οἱ μεσημβρινοὶ Γερμανοὶ ὀνόμαζον Βάλλους ἐκ τῶν πλησιοχώρων των Ἰταλῶν, οἵτινες ὀνομάζοντο Βάλλοι (Γάλλοι ἐντὸς Ἀλπεων).² Οἱ δὲ εἰς τὴν Ἀγγλίαν μετοικησάντες Γάλλοι ὀνομάσθησαν Βάλλοι (Walli) ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς, λέγω τοὺς Ἀγγλοσάξωνας, καὶ ἡ χώρα των Βαλία (Walia καὶ Ἀγγλιστὶ Walis) καὶ τὴν σήμερον τὴν Ἰταλικὴν γλῶσσαν ὀνομάζουσιν οἱ Γερμανοὶ Βαλλικὴν (Wallische). Ἐκ τοῦ Βάλλος λοιπὸν ἔγεινε κατὰ μὲν τὴν προφορὰν τῶν Γερμανῶν Βάλ ἢ Βαλὰχ (Wal, Wallach), κατὰ δὲ τὴν τῶν Σλάβων Βλάχ (Wlach) καὶ ἐκ τούτου Βλάχος. Κυρίως ὁμοῦ οὗτοι, οὔτε Βλάχοι, οὔτε Ῥωμαῖοι εἶναι, ἀλλ' οἱ μὲν εἶναι Δάκοι, οἱ δὲ Μακεδόνες, οἱ δὲ Θετταλοὶ, οἱ δὲ Ἕλληνες.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Κ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ.

Ὀλίγον ὄξος καὶ ὀλίγα λάχανα κερδαινόμενα διὰ τῆς ἐργασίας, εἶνε γλυκύτερα καὶ τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ ἀρνίου, ἅτινα δωρεῖται ὁ δῆμαρχος. (Ἀπόφθεγμα Περσικόν).

Πρὸς σαφῆ ἐξηγήσιν τῆς ἑνοίαις τοῦ ἀποφθέγματος τῶν Γάλλων: Du sublime au ridicule il n'y a qu'un pas, ἥτοι ὅτι συνορεύουσι τὸ ὑψηλὸν καὶ τὸ γελοῖον, καταλλήλотаτα νομίζομεν τὰ κατωτέρω δύο παραδείγματα.

Σ. τ. Δ.

ΤΟ ΥΨΗΛΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΓΕΛΟΙΟΝ

Ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Σουλτάν-Σελίμ. Ἀ' ἀναγινώσκειται ἡ ἐπομένη ἀπλῆ, ὠραία καὶ σύντομος ἐπιγραφή: «Ἐν ἔτει 926 ὁ Σελίμ μετέβη εἰς τὴν αἰώνιον βασιλείαν, ἀφείς τὴν ἐγκόσμιον τῷ Σουλεϊμάν.»

Ἐν τῷ νεκροταφείῳ Πειραιῶς, ἐπὶ τινος τάφου, ἀναγινώσκειται τὸ ἐξῆς ἐπιτύμβιον:

Ἐδῶ εἰς τοῦτον, ἄνθρωπε, τὸν τάφον ὅπου ἄλειπες

Ἐν μέσῳ τόπου θλιβεροῦ,

Κοιμᾶται, ἀναπαύεται, ὁ Γιαννακὸς Γισελέτης

Κ' ἡ σύζυγός του ἡ Φλωροῦ.

Ἀφῆσας τὴν πατρίδα τοῦ Θετταλομνηστῆ

Μὲ σίδηρον ὠπλίσθη,

Κ' εἰς τῆς ἐπαναστάσεως τὴν ἑλάνην τὴν ἀγρίαν

Ἐνδόξως ἠγωνίσθη.

1. Ἰωάννης Λευγγαλίους ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ γραφείῳ

Πανδέκτη τῆς τουρκικῆς ἱστορίας.

2. Διότι ἡ Γερμανικὴ γλῶσσα μεταβάλλει τὸ Γ ἐπὶ πολλῶν κυρίων καὶ ἐθνικῶν ὀνομάτων εἰς W ἢ B, οἷον Βιλίμερος, Γιλίμερος (Wilimer ἀντὶ Gilimer), Βέλφιοι, Γουέλφιοι.

Κατόπιν εἰς τοῦ Πειραιῶς τὴν γῆν οἰκοδομήσας
Πρῶτος οἰκίαν ἐκλεκτὴν,
Καὶ μετὰ τῆς συζύγου του ἑνδεκα χρόνους ζήσας
Διέπρεπεν εἰς ἀρετὴν.

Τὴν σύζυγον τοῦ ἔξαφνα ὁ Θάνατος φρουάτων

Ἀφῆρπασεν ὡς ὄμμα.

Τὴν ἠκολούθησεν εὐθὺς καὶ τὸρα τὰ ὄστα των
Κοιμῶνται σ' ἓνα μνήμα.

Τὸν τάφον ὅπου κείτεται αὐτὸς καὶ ἡ πιστὴ του,

Ἐγείρουσιν μετὰ στεναγμῶν,

Νικόλαος κ' Ἀδύερης, οἱ ζῶντες ἀδελφοὶ του,

Εἰς τὴν κοιλάδα τῶν κλαυθμῶν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Ἡ εὐτυχία εἶνε ἡ σφαῖρα ἣν τὸ παιδίον διώκει ἐφ' ὅσον κυλιέται καὶ λακτίζει ἅμα σταματήσῃ.

* * Μόνον οἱ οὐδὲν ἔχοντες εἶνε ἔτοιμοι νὰ μοιράσωσιν ἀδελφικῶς τὰ πάντα.

* * Ὁ ἐπιμελῶς φροντίζων νὰ μὴ δώσῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους οὐδεμίαν ἀφορμὴν κακολογίας τοῦτο μόνον κερδαίνει, ὅτι ἀναγκάζει αὐτοὺς νὰ τὸν συκοφαντήσωσι.

* * Ἡ παροχὴ συμβουλῶν τοῦτο ἔχει τὸ καλόν, ὅτι διασκεδάζει τὸν παρέχοντα καὶ εἰς οὐδὲν ὑποχρεοῖ τὸν λαμβάνοντα τὴν συμβουλήν. (Ἀλφόνσος Κάρ).

ΥΓΙΕΙΝΗ

Ἀντιφάρμακον κατὰ τῆς ὀδονταλγίας.

Εἰς τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν ἀγγέλλει ἡμῖν τὸ ἀκόλουθον ἀπλόστατον κατὰ τῆς ὀδονταλγίας φάρμακον: Λάβε τεμάχιον χάρτου Rigollot (εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία), ἴσον ἐνὶ πενταλέπτῳ, βύθισον αὐτὸ ἐντὸς ψυχροῦ ὕδατος, καὶ θέσε το ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς παρειᾶς, πρὸς τὸ σημεῖον τοῦ πάσχοντος ὀδόντος. Κράτησον τὸ καυστικὸν τοῦτο φάρμακον ἐπὶ ἐν τέταρτον περίπου τῆς ὥρας μετὰ τοῦ μανδηλίου καὶ ἐπανάλαβε διὰ δευτέραν φορὰν τὴν χρῆσιν αὐτοῦ, ἐν περιπτώσει ἀτελοῦς ἀποτελέσματος. Σπανιώτατα ἐν τούτοις νὰ μὴ ἀρκέσῃ μία μόνη χρῆσις.

Ὁ ἔχωρ ὄτα ἀκούειν ἀκουέτω... ὁ δὲ πάσχοντας ὀδόντας ἐπωφεληθήτω!

Ἡ πρὸς τὸ θεῖον πεποίθησις εἶνε ἐν τῶν ἰσχυροτέρων παντὸς ἔθνους ἠθικῶν ἐλατηρίων· ἀλλ' ὅταν ἡ πεποίθησις αὕτη καταντήσῃ εἰς τὴν ὑπερβολὴν τοῦ νὰ ἀποκλείῃ πᾶσαν ἀνθρωπίνην ἐνέργειαν, καὶ νὰ λησμονῇ τὸ ἀρχαῖον πάτριον ἡμῶν παράγγελμα «σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει», τὸ θεῖον ἐν τῇ παντοδυναμίᾳ αὐτοῦ εἴμπορεῖ νὰ σώσῃ ἅπαξ ἢ δις τὸ ἔθνος τοῦτο, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐγκαταλιμπάνει αὐτὸ εἰς τὴν τύχην του· διότι τὸ θεῖον τιμωρεῖ, δὲν βραβεύει τὴν ἀδράνειαν καὶ τὴν ἀφροσύνην.